

Arrest

nr. 275 604 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, allen van Albanese nationaliteit, op 9 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen van 24 november 2020, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Op 4 december 2019 hebben verzoekende partijen, vier zussen van Albanese nationaliteit en alle begeleide minderjarigen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend. In het kader hiervan vond voor elk van hen op 17 november 2020 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaats.

2.1. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt."

De moeder van verzoekende partijen, Z. S. genaamd, diende eerder op 14 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in, dat op grond van voormelde bepaling eveneens werd ingediend voor verzoekende partijen, haar vier dochters die zij vergezelde. Bij beslissing van het Commissariaat-generaal van 9 april 2019 werd dat verzoek geweigerd en kennelijk ongegrond verklaard, waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Albanië voor eventuele problemen met haar ex-man, de vader van haar vier kinderen, niet zou kunnen rekenen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Het beroep dat zij tegen die beslissing indiende, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 224 943 van 14 augustus 2019. Het cassatieberoep dat zij tegen dat arrest indiende, werd door de Raad van State bij beschikking nr. 13 519 van 17 oktober 2019 niet-toelaatbaar verklaard.

2.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3. In de bestreden beslissingen in hoofde van de verzoekende partijen genomen, waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal vast dat uit hun verklaringen afgeleid op het Commissariaat-generaal blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die hun moeder aanhaalde ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming waarvoor, zo luidt het, de beslissing definitief is. De commissaris-generaal stelt, gelet op het geheel van zijn vaststellingen, vast en besluit dat de verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigen.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij brengen geen concrete en dienstige argumenten bij die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van

algemene beweringen en kritiek, doch ontkrachten noch weerleggen geenszins het in de bestreden beslissingen vastgestelde.

4.2. De Raad stelt in navolging van het Commissariaat-generaal vast dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dezelfde feiten en motieven worden ingeroepen als die eerder door hun moeder aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, een verzoek dat, zo weze herhaald, overeenkomstig artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet eveneens namens de haar vergezellende minderjarige kinderen werd ingediend en waarvoor de beslissing die hierin werd genomen een definitieve beslissing is in de zin van artikel 1, §1, 19° van diezelfde wet.

Verzoekende partijen wijzen immers, zoals ook thans in het verzoekschrift, in navolging van hun moeder eveneens op de problemen met en vrees voor hun agressieve en gewelddadige vader, die hen en hun moeder bedreigde en verbaal en fysiek (waaronder seksueel) geweld aandeed.

Waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd "Dat in de weigeringsbeslissing jegens de moeder de vrees voor haar kinderen niet werd beoordeeld. Nu er nergens uit de beslissing van verweerster dd. 10.04.2019 blijkt dat er rekening werd gehouden met de ingeroepen vrees van verzoekster, in hoofde van haar minderjarige kinderen!", merkt de Raad op dat in de beslissing "verzoek kennelijk ongegrond" van het Commissariaat-generaal van 9 april 2019 in hoofde van verzoekende partijen hun moeder Z. S. genomen wel degelijk melding wordt gemaakt van haar kinderen, met name haar vier dochters, en van het gewelddadig gedrag van hun vader ten aanzien van hen en hun moeder. De Raad herhaalt en benadrukt daarnaast dat die definitieve beslissing ten aanzien van verzoekende partijen hun moeder genomen, overeenkomstig voornoemde bepaling van de Vreemdelingenwet, eveneens voor de kinderen geldt, gelet op het feit dat het verzoek om internationale bescherming eveneens in hun naam werd ingediend.

In zoverre in het verzoekschrift wordt verwezen naar en verklaringen worden geciteerd die de moeder van verzoekende partijen heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, en wordt opgemerkt dat "Het is ook duidelijk op te maken uit de verklaringen van moeder dat de kinderen zelf ook slachtoffer werden van het fysiek en psychisch geweld van hun vader", wijzigt dit niets aan, doch ondersteunt en bevestigt dit de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming op hetzelfde relaas beroepen als datgene eerder door hun moeder uiteengezet.

4.3. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het als bijlage gevoegde "neergelegde attest van de vrouwenorganisatie te Lehte dd. 28.02.2019 en de gelegaliseerde vertaling ervan" en wordt opgeworpen dat dit stuk eerder in het kader van de beroepsprocedure van de moeder werd voorgelegd, maar dat dit toen bij gebreke aan een voor eensluidende verklaarde vertaling zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging werd genomen en evenmin werd beoordeeld in de cassatieprocedure, merkt de Raad op dat het feit dat thans wel een vertaling wordt bijgebracht van het eerder door de moeder van verzoekende partij in het kader van haar beroep neergelegde attest van 28 februari 2019 van de Albanese organisatie "Hapa te Lehtë" (Centrum voor Vrouw) geenszins impliceert dat het gaat om een eigen feit dat een apart verzoek rechtvaardigt in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt waar in het verzoekschrift wordt geponeerd dat (het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat) er eigen feiten zijn aangezien bijvoorbeeld de agressie in Albanië vanwege de leerkrachten jegens de kinderen niet eerder werd aangehaald.

De Raad herhaalt en benadrukt dienaangaande dat het loutere feit dat de verzoekende partijen in het huidige verzoek elementen aanhalen die voorheen niet werden aangehaald bij het verzoek van hun moeder, zoals de problemen op school in Albanië (met een welbepaalde juf) en het feit dat zij hier in België verder school willen lopen omdat de juffen hier liever zijn en alles beter uitleggen, niet volstaat om het verzoek overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren.

*Immers, de memorie van toelichting waar eerder naar werd verwezen, stelt duidelijk: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. **Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart***

verzoek rechtvaardigen." (de Raad zet vet). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van dien aard te zijn dat zij "een apart verzoek rechtvaardigen". In casu wordt in navolging van de commissaris-generaal vastgesteld dat er in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen geen dergelijke elementen worden aangebracht.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde attest van de Albanese organisatie "Hapa te Lehtë" van 28 februari 2019 met bijgevoegde vertaling, stelt de Raad nog vast dat hierin wordt geattesteerd dat de moeder van verzoekende partijen alsook haar vier kinderen, thans de verzoekende partijen, in hun land van herkomst het slachtoffer waren van (seksueel) geweld en bedreigingen door hun vader A. A., (ex-) echtgenoot van hun moeder, alle betreuenswaardige elementen die niet ter discussie staan. Het betreffende attest wijzigt evenwel niets aan, doch bevestigt en ondersteunt de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen zich bij hun verzoek om internationale bescherming op dezelfde feiten en motieven baseren als die eerder door hun moeder (ook in hun naam) aangehaald.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "het gevaar in hoofde de kinderen ook nader wordt toegelicht in de bijkomende verklaring opgemaakt door de Hapat e Leht verenging waarvan de vertaling werd voorgelegd in het verzoek van de minderjarige kinderen. Dat hieruit blijkt dat de kinderen tevens het slachtoffer geworden zijn van seksueel geweld" en voorts onder meer wordt opgeworpen dat "Verzoeksters haalden aan meermaals het slachtoffer te zijn geworden van fysieke en verbale agressie vanwege hun vader. Zij vrezen opnieuw het slachtoffer te worden van geweld of zelfs te worden vermoord", beklemtont de Raad dat het feit dat verzoekende partijen in hun land van herkomst geconfronteerd werden met verbaal en fysiek geweld vanwege hun vader niet wordt betwist en ten zeerste betreuenswaardig is, doch dat dit gewelddadige gedrag en de bedreigingen van hun vader jegens zijn gezin(sleden) en de vrees die zij ten aanzien van hem koesteren reeds door hun moeder werden aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, dat eveneens namens hen werd ingediend. Dit vormt de kern/essentie van de bestreden beslissingen, waar verzoekende partijen evenwel aan voorbij lijken te gaan.

De Raad herhaalt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen hun moeder, dat op grond van artikel 57/1, §1, eerste lid ook in naam van de verzoekende partijen werd ingediend, werd vastgesteld en geoordeeld dat uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Albanië voor eventuele nieuwe problemen met haar (ex-)man, de vader van haar kinderen thans verzoekende partijen, niet zou kunnen rekenen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden, een beoordeling die definitief is en waarbij in de beslissing van de commissaris-generaal o.a. wordt gewezen op informatie waaruit blijkt dat men in Albanië als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende instanties en dat, wat minderjarigen in het bijzonder betreft, er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie.

Dat de verzoekende partijen als kinderen kwetsbare personen zijn, staat niet ter discussie, doch is op zich niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de beoordeling in het kader van het verzoek om internationale bescherming van hun moeder, tevens in hun naam ingediend, inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië. De loutere, algemene verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie omtrent o.a. huiselijk geweld en de situatie van en geweld tegenover vrouwen en kinderen in Albanië, vermag dit evenmin te doen. Een dergelijke loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat immers niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient namelijk in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, door louter slechts naar algemene informatie te wijzen zonder deze concreet op hun persoonlijke situatie toe te spitsen en uit te werken, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.4. Verzoekende partijen beperken zich voorts slechts tot het verwijzen naar algemene informatie omtrent agressie jegens kinderen in Albanië, doch zij gaan niet concreet in op en ontkrachten noch weerleggen alzo geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissingen waarbij met betrekking tot de door hen ingeroepen motieven omtrent het schoollopen in Albanië en/of hier in België pertinent het volgende wordt vastgesteld, met name dat: (i) Het feit dat zij hun school in België willen afmaken en dat zij precies omwille van hun school/het onderwijs in België willen blijven en niet naar Albanië willen terugkeren, dit o.a. omdat de juffen hier alles beter zouden uitleggen dan in Albanië, een louter persoonlijk motief is dat als dusdanig

niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, waarbij wordt opgemerkt dat uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat zij in Albanië toegang hadden tot onderwijs, en (ii) hun verklaringen dat de juffen in Albanië niet lief zijn en zij soms geslagen werden door juf S., weliswaar van een laakbaar gedrag van de leerkrachten getuigt, doch onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in welk verband de commissaris-generaal opmerkt dat blijkens hun verklaringen niet louter de verzoekende partijen of enkelen van hen werden geslagen, maar dat dit voor alle kinderen het geval was en dat nadat hun moeder met de leerkracht in kwestie ging praten, dit nadien niet meer is voorgevallen.

4.5. Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift dat “Overigens heeft de moeder nooit de kans gekregen gehoord te worden door Uw Zetel in haar beroepsprocedure, ondanks het verzoek tot horen. De zaak werd louter schriftelijk behandeld (...)”, wijst de Raad erop dat dit geen betrekking heeft op het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen, haar kinderen. Huidige (beroeps)procedure verzoek om internationale bescherming kan bovendien niet worden aangewend als vorm van bezwaar tegen de beslissingen die werden genomen en de (beroeps)procedure die werd gevoerd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de moeder. Ten overvloede stipt de Raad aan dat, zoals bovendien blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, de moeder van verzoekende partijen wel degelijk de kans heeft gekregen om gehoord te worden, doch hieraan verzaakte door niet tijdig, binnen de daartoe voorziene wettelijke termijn, te vragen om gehoord te worden.

De Raad verwijst in dit verband volledigheidshalve nog naar en citeert uit het bij het verzoekschrift gevoegde cassatiearrest nr. 13 519 van 17 oktober 2019 van de Raad van State waarbij in dit verband het volgende wordt overwogen: “Met het bestreden arrest verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat geen van de partijen binnen de in artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van vijftien dagen heeft gevraagd om te worden gehoord.

Artikel 39/73, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de voormelde termijn begint te lopen “na het versturen van de beschikking” en niet na de ontvangst ervan. Met de door niets gestaafde stelling dat hij de met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet genomen beschikking van 23 juli 2019 pas op 29 juli 2019 zou hebben ontvangen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verzoek om te worden gehoord, verstuurd op 13 augustus 2019, tijdig zou zijn ingediend. Hij toont derhalve geen schending aan van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet.”

Met betrekking tot het bij het verzoekschrift gevoegde stuk, in de inventaris der stukken aangeduid als “Verzoekschrift hoger beroep dd. 24.04.2019”, wijst de Raad erop dat dit betrekking heeft op het beroep dat verzoekende partijen hun moeder heeft ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 9 april 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en kennelijk ongegrond werd verklaard, en dat dit het voorwerp uitmaakte van en hierover eerder werd geoordeeld in 's Raads arrest nr. 224 943 van 14 augustus 2019.

4.6. Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang verder niet volstaan om aan te tonen dat een afzonderlijk verzoek te dezen gerechtvaardigd is of om in hoofde van verzoekende partijen het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan immers geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

4.7. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoeksters geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2022, merkt hun advocaat op dat de commissaris-generaal meent en in de bestreden beslissingen staat te lezen dat de asielmotieven van de dochters hetzelfde zijn als bij hun moeder, doch dat zij echter eigen gronden aanhalen: ze waren namelijk het slachtoffer van hun vader en van agressie door een leerkracht, elementen die nooit werden aangehaald door de moeder van verzoekende partijen, zo stelt de advocaat. Deze elementen werden niet in de beslissing in hoofde van de moeder besproken, en op deze elementen moet dan ook ten gronde worden geantwoord, aldus de advocaat, die van mening is dat het dossier niet zorgvuldig werd onderzocht. Voorts werden op de terechtzitting bij de Raad van de moeder documenten neergelegd, doch deze waren niet vertaald, waardoor men dus geen rekening heeft gehouden met de inhoud hiervan. De inhoud ervan is echter van belang bij de evaluatie van de vrees van de kinderen, zo stelt de advocaat van verzoekende partijen, er nog (maals) op wijzend dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

Verzoekende partij Mariza, de oudste van de vier zussen, geeft ter zitting aan dat zij samenwonen met een Belg, dat haar zusjes hier in België naar school gaan, maar dat zij zelf momenteel niet meer naar school gaat maar in de plaats daarvan werkt. Ze stelt dat zij gewend zijn aan het leven in België en dat zij hun best doen om zich zo goed mogelijk te integreren. We proberen hier te leven en zouden onze school willen afwerken en aan onze toekomst werken, zo merkt ze op. Haar zussen sluiten zich op zitting aan bij hetgeen hun oudste zus zegt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 22 april 2022 opgenomen grond. De verzoekende partijen gaan er immers niet, laat staan concreet op in, doch ze beperken zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in hun verzoekschrift aangehaalde argumenten, waarmee zij evenwel geheel voorbij gaan aan hetgeen hierover eerder werd vastgesteld en uitgebreid werd uiteengezet.

Zo wordt ter terechtzitting door de advocaat van verzoekende partijen opnieuw gewezen op het feit dat verzoekende partijen slachtoffer waren van het geweld door hun vader en van agressie door een leerkracht, waarbij wordt herhaald dat deze elementen nooit werden aangehaald door hun moeder en dan ook dienen

te worden onderzocht en ten gronde beantwoord. Daarnaast wordt ter terechtzitting gewezen op de vertaling die thans in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming wordt bijgebracht van de documenten die op de terechtzitting van hun moeder bij de Raad werden neergelegd, doch waarbij bij gebreke aan een vertaling ervan destijds geen rekening werd gehouden met de inhoud ervan.

De Raad wijst erop en benadrukt dat die argumenten al eerder werden aangehaald en dat hierover het volgende werd vastgesteld en opgemerkt in voormelde beschikkingen, vaststellingen die door verzoekende partijen niet in een ander daglicht worden geplaatst aangezien zij niet verder komen dan het louter herhalen van die(zelfde) argumenten:

“De Raad stelt in navolging van het Commissariaat-generaal vast dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dezelfde feiten en motieven worden ingeroepen als die eerder door hun moeder aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, een verzoek dat, zo weze herhaald, overeenkomstig artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet eveneens namens de haar vergezellende minderjarige kinderen werd ingediend en waarvoor de beslissing die hierin werd genomen een definitieve beslissing is in de zin van artikel 1, §1, 19° van diezelfde wet.

Verzoekende partijen wijzen immers, zoals ook thans in het verzoekschrift, in navolging van hun moeder eveneens op de problemen met en vrees voor hun agressieve en gewelddadige vader, die hen en hun moeder bedreigde en verbaal en fysiek (waaronder seksueel) geweld aandeed.

Waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd “Dat in de weigeringsbeslissing jegens de moeder de vrees voor haar kinderen niet werd beoordeeld. Nu er nergens uit de beslissing van verweerster dd. 10.04.2019 blijkt dat er rekening werd gehouden met de ingeroepen vrees van verzoekster, in hoofde van haar minderjarige kinderen!”, merkt de Raad op dat in de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal van 9 april 2019 in hoofde van verzoekende partijen hun moeder Z. S. genomen wel degelijk melding wordt gemaakt van haar kinderen, met name haar vier dochters, en van het gewelddadig gedrag van hun vader ten aanzien van hen en hun moeder. De Raad herhaalt en benadrukt daarnaast dat die definitieve beslissing ten aanzien van verzoekende partijen hun moeder genomen, overeenkomstig voornoemde bepaling van de Vreemdelingenwet, eveneens voor de kinderen geldt, gelet op het feit dat het verzoek om internationale bescherming eveneens in hun naam werd ingediend.

In zoverre in het verzoekschrift wordt verwezen naar en verklaringen worden geciteerd die de moeder van verzoekende partijen heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, en wordt opgemerkt dat “Het is ook duidelijk op te maken uit de verklaringen van moeder dat de kinderen zelf ook slachtoffer werden van het fysiek en psychisch geweld van hun vader”, wijzigt dit niets aan, doch ondersteunt en bevestigt dit de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming op hetzelfde relaas beroepen als datgene eerder door hun moeder uiteengezet.

4.3. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het als bijlage gevoegde “neergelegde attest van de vrouwenorganisatie te Lehte dd. 28.02.2019 en de gelegaliseerde vertaling ervan” en wordt opgeworpen dat dit stuk eerder in het kader van de beroepsprocedure van de moeder werd voorgelegd, maar dat dit toen bij gebreke aan een voor eensluidende verklaarde vertaling zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging werd genomen en evenmin werd beoordeeld in de cassatieprocedure, merkt de Raad op dat het feit dat thans wel een vertaling wordt bijgebracht van het eerder door de moeder van verzoekende partij in het kader van haar beroep neergelegde attest van 28 februari 2019 van de Albanese organisatie “Hapa te Lehtë” (Centrum voor Vrouw) geenszins impliceert dat het gaat om een eigen feit dat een apart verzoek rechtvaardigt in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt waar in het verzoekschrift wordt geponeerd dat (het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat) er eigen feiten zijn aangezien bijvoorbeeld de agressie in Albanië vanwege de leerkrachten jegens de kinderen niet eerder werd aangehaald.

De Raad herhaalt en benadrukt dienaangaande dat het loutere feit dat de verzoekende partijen in het huidig verzoek elementen aanhalen die voorheen niet werden aangehaald bij het verzoek van hun moeder, zoals de problemen op school in Albanië (met een welbepaalde juf) en het feit dat zij hier in België verder school willen lopen omdat de juffen hier liever zijn en alles beter uitleggen, niet volstaat om het verzoek overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren.

Immers, de memorie van toelichting waar eerder naar werd verwezen, stelt duidelijk: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. **Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.**" (de Raad zet vet). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van dien aard te zijn dat zij "een apart verzoek rechtvaardigen". In casu wordt in navolging van de commissaris-generaal vastgesteld dat er in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen geen dergelijke elementen worden aangebracht.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde attest van de Albanese organisatie "Hapa te Lehtë" van 28 februari 2019 met bijgevoegde vertaling, stelt de Raad nog vast dat hierin wordt geattesteerd dat de moeder van verzoekende partijen alsook haar vier kinderen, thans de verzoekende partijen, in hun land van herkomst het slachtoffer waren van (seksueel) geweld en bedreigingen door hun vader A. A., (ex-) echtgenoot van hun moeder, alle betreuenswaardige elementen die niet ter discussie staan. Het betreffende attest wijzigt evenwel niets aan, doch bevestigt en ondersteunt de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen zich bij hun verzoek om internationale bescherming op dezelfde feiten en motieven baseren als die eerder door hun moeder (ook in hun naam) aangehaald.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "het gevaar in hoofde de kinderen ook nader wordt toegelicht in de bijkomende verklaring opgemaakt door de Hapat e Leht vereniging waarvan de vertaling werd voorgelegd in het verzoek van de minderjarige kinderen. Dat hieruit blijkt dat de kinderen tevens het slachtoffer geworden zijn van seksueel geweld" en voorts onder meer wordt opgeworpen dat "Verzoeksters haalden aan meermaals het slachtoffer te zijn geworden van fysieke en verbale agressie vanwege hun vader. Zij vrezen opnieuw het slachtoffer te worden van geweld of zelfs te worden vermoord", beklemtoont de Raad dat het feit dat verzoekende partijen in hun land van herkomst geconfronteerd werden met verbaal en fysiek geweld vanwege hun vader niet wordt betwist en ten eerste betreuenswaardig is, doch dat dit gewelddadige gedrag en de bedreigingen van hun vader jegens zijn gezin(sleden) en de vrees die zij ten aanzien van hem koesteren reeds door hun moeder werden aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, dat eveneens namens hen werd ingediend. Dit vormt de kern/essentie van de bestreden beslissingen, waar verzoekende partijen evenwel aan voorbij lijken te gaan.

De Raad herhaalt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen hun moeder, dat op grond van artikel 57/1, §1, eerste lid ook in naam van de verzoekende partijen werd ingediend, werd vastgesteld en geoordeeld dat uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Albanië voor eventuele nieuwe problemen met haar (ex-)man, de vader van haar kinderen thans verzoekende partijen, niet zou kunnen rekenen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden, een beoordeling die definitief is en waarbij in de beslissing van de commissaris-generaal o.a. wordt gewezen op informatie waaruit blijkt dat men in Albanië als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende instanties en dat, wat minderjarigen in het bijzonder betreft, er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie.

Dat de verzoekende partijen als kinderen kwetsbare personen zijn, staat niet ter discussie, doch is op zich niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de beoordeling in het kader van het verzoek om internationale bescherming van hun moeder, tevens in hun naam ingediend, inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië. De loutere, algemene verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie omtrent o.a. huiselijk geweld en de situatie van en geweld tegenover vrouwen en kinderen in Albanië, vermag dit evenmin te doen. Een dergelijke loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat immers niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient namelijk in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, door louter slechts naar algemene informatie te wijzen zonder deze concreet op hun persoonlijke situatie toe te spitsen en uit te werken, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.4. Verzoekende partijen beperken zich voorts slechts tot het verwijzen naar algemene informatie omtrent agressie jegens kinderen in Albanië, doch zij gaan niet concreet in op en ontcrachten noch weerleggen

alzo geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissingen waarbij met betrekking tot de door hen ingeroepen motieven omtrent het schoollopen in Albanië en/of hier in België pertinent het volgende wordt vastgesteld, met name dat: (i) Het feit dat zij hun school in België willen afmaken en dat zij precies omwille van hun school/het onderwijs in België willen blijven en niet naar Albanië willen terugkeren, dit o.a. omdat de juffen hier alles beter zouden uitleggen dan in Albanië, een louter persoonlijk motief is dat als dusdanig niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, waarbij wordt opgemerkt dat uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat zij in Albanië toegang hadden tot onderwijs, en (ii) hun verklaringen dat de juffen in Albanië niet lief zijn en zij soms geslagen werden door juf S., weliswaar van een laakbaar gedrag van de leerkrachten getuigt, doch onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in welk verband de commissaris-generaal opmerkt dat blijkens hun verklaringen niet louter de verzoekende partijen of enkelen van hen werden geslagen, maar dat dit voor alle kinderen het geval was en dat nadat hun moeder met de leerkracht in kwestie ging praten, dit nadien niet meer is voorgevallen.”

Indien verzoekende partijen het niet eens zijn met voorgaande in de beschikking van 22 april 2022 opgenomen grond, komt het hen in het kader van hun vraag tot horen toe ter zitting concrete en dienstige opmerkingen te formuleren/argumenten bij te brengen die hierop een ander licht zouden kunnen werpen, waar zij echter geheel in gebreke blijven, nu zij niets anders doen dan het louter herhalen van al eerder door hen aangehaalde argumenten waarop dus reeds uitgebreid werd ingegaan en geantwoord in de beschikking, zoals onder meer over het feit dat zij hier in België verder school willen lopen en werken. Het louter herhalen van die(zelfde) elementen is vanzelfsprekend niet van aard afbreuk te doen aan de betreffende vaststellingen hierover in voornoemde beschikking van de Raad.

De Raad onderstreept nogmaals dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om zijn of haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers van dien aard zijn dat zij “een apart verzoek rechtvaardigen” (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 108). Verzoekende partijen lijken dit ter terechtzitting opnieuw uit het oog te verliezen. Er werd en wordt, in weerwil van verzoekende partijen hun algemene verzuchtingen, *in casu* wel degelijk rekening gehouden met en op een afdoende en zorgvuldig wijze onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen. Zij ontkrachten noch weerleggen evenwel op generlei wijze de vaststellingen die doen besluiten dat het geen eigen feiten betreft en zij voorts geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, overeenkomstig het in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalde.

De Raad stipt nog aan dat het lovenswaardig is dat verzoekende partij Mariza goed Nederlands spreekt, dat zij hier in België werkt en haar zussen hier naar school gaan en dat zij allen klaarblijkelijk goed hun best doen om zich hier te integreren, doch deze elementen (inzake hun leven in integratie in België) zijn irrelevant bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. Hun leven en integratie in België houden immers geen verband met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hun land van herkomst Albanië, en deze elementen zijn bijgevolg niet relevant in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Het heeft immers geen uitstaans met de beoordeling van verzoekende partijen hun situatie in Albanië en kan dan ook niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat verzoekende partijen zich integreren in België en hier werken of schoollopen is ten zeerste lovenswaardig, maar het levert in hun hoofde geen vrees op voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 april 2022 opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald die voor hen een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

dhr. A. DE LUYCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS